

L'ESPURNA

Franqueig concertat

Segona Epoca. Any I. Núm. 31

Girona, dilluns, 21 de desembre de 1936

DIARI DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

Avui i sempre, serem els bolxevics catalans La difamació és l'arma de la impotència

GUIO

Deixalles clericals

El cristianisme era introduït en la consciència del creient per la força del càstig i el temor. La religió havia intuït tan bé la psicologia humana, que era verament difícil sustreure's a la influència de llurs suggestions. El cel i l'infern: vet ací el mots màgics que exaltaven, fins l'èxtasi, la ment malaltissa del creient, o que el compungien fins arribar a les expiacions més denigrants.

El religiós mai ha vibrat a l'impuls de cap sentiment humanitari; ni ha saludat mai a Natura que se'ns ofereix en llur plenitud i vigor, i s'ha mostrat sempre refractari al codi que ella ens dicta. La religió és negació, s'ha dit, i és veritat. La castedat era considerada com virtut meritíssima. Mortificacions, dejunis, abstinències... vet ací el camí de l'eternitat ditosa. Bondat, justícia... eren mite. Més d'una vegada hem escoltat aquesta afirmació. — No hi haurà altra justícia que la que un dia es farà a la vida fictícia, miserable, repugnant, del bon creient.

Hom comenta perquè el divendres estaven gairebé buides de públic femení, les carnisseries, observant-se, en el rostre del venedor de carn, irònica estranyesa. La resposta la trobarem eloqüent, en el calendari. Divendres, dia 18. Tèmpores. Abstinència de carn...

Ens creïem que la lluita alliberadora hauria trobat ressó en la fosca consciència de les masses ignorants i força embrutides per l'hàbit de tants segles de dictadura religiosa? No siquem cànchids. Hi ha qui creu, amb raó, que costarà molt d'arrenegar uns prejudicis tan ben conreuat a propòsit. No ens fem la il·lusió de depurar ràpidament les costums d'un poble. Ja sabem que la revolució moral serà lenta, lentíssima. Segurament es farà impossible transformar l'esperit de l'adult. Les pràctiques amorals, insulses de la religió cristiana-burgesa, no seran enterrades per la present generació.

No demanem, endebades, al públic maniàtic que s'absté de comprar carn en un determinat dia, un esforç de superació.

Haurèm de contemplar l'espectacle de la ridícula, per vergonya de tots, potser anys i anys. Procurem, però, habitar al petit a les pràctiques que imposa Natura i que susciuen, la dignitat humana. Que el contrast entre el poble d'avui i el poble de demà, sigui ben palès.

GRACIETA

La dialèctica marxista interpreta la vida dels organismes polítics i dels sistemes econòmics com un devenir constant i continu. La Història és una cadena ininterrompuda de règims en successió indefinida, de tal manera que cadascun és producte de l'anterior i causa del següent.

La vida dels pobles és una xarxa d'etapes reposades i tranquil·les separades per altres tantes de roges i somogudes.

En les primeres, es forgen les cultures; en les segones, es crea la matèria prima per edificar-les.

El moment històric present resta enclavat en el preludi d'un període de violència transcendent.

L'encert i l'empenta revolucionària dels partits obrers serà constatat al final de la lluita, en clarejar i enllestir la grandiosa obra socialista.

El sedàs de la Història anirà bandejant i destruint tot el reguitzell de trastos que no siguin a l'altura de les circumstàncies.

La Revolució és una fornall immensa, on finiran llurs dies, les actituds superades i les organitzacions envellides.

El deure mínim dels marxistes és albirar la virtut de les consignes en atenció a llur eficàcia a l'avenir.

No hi fa res que interessos inconfessables pretinguin crear climes d'asfíxia a l'entorn de les posicions autènticament classistes.

No hi fa res que maniobres subterrànies intentin fer emmudir per la força la veu de la intransigència proletària.

No hi fa res que, a l'ombra de necessitats imperioses, es vulgui mercadejar amb la vida o mort dels portantveus genuïns de la classe treballadora.

Desenganyint-se els que esperaven, còmodament asseguts al portal de casa llur, contemplar la passejada mortuòria del nostre partit.

La injúria, la vilesa, la calúnnia rastreira, la canallada encoberta, la difamació i la traïdoria s'estabellen contra la conducta exemplar dels deixebles de Lenin i Maurín.

Avui i sempre, serem els bolxevics catalans.

Enfront nostre, els sempiterns enemics del proletariat: els reformistes en funcions de senyor Esteve, o els senyors Esteves en figura de reformistes.

ELS MORALISTES!

Jo, he maldat arreu i a tothora per tal de traïr el moviment proletari. Vaig vendre el meu lloc en l'Aliança Obrera per una Conselleria. Vaig difamar la U. R. S. S. quan més necessitava d'ajudes sinceres. I, avui, em dedico a difamar els que, llavors i sempre, l'han defensada.

ESPURNES

Impotència destructora

Cartagena, la bella ciutat mediterrànea, ha hagut de rebre també les embestides salvatges del feixisme. No n'hi havia prou de bombardejar, destruir i enderrocar la capital de la meseta. Els vaixells pirates tenien necessitat de volcar la metralla que el feixisme internacional els proporciona, damunt l'arsenal i barris populars de la ciutat fidel als destins històrics de la classe treballadora.

És propi de l'impotent ferir al fort per l'espatlla. I és propi del cretí, del criminal, divertir-se en la feina de destruir per destruir. Desgraciat i miserable, el feixisme internacional, si per a derrotar a tot un poble en peu de guerra; creu que la millor manera és desfer-li les seves llars i assassinar-li les criatures innocents.

La consciència de la nostra classe treballadora està avui tan desperta, és d'una vibracitat tan intensa, que resulta ridícul proposar-se sembrar el pessimisme, a base d'assassinats comesos en la carn innocent dels nostres infants i dels nostres vells.

Bombardeigs de ciutats obertes, destrucció de llars obreres, afusellaments en massa, criminalitat organitzada, tortures, violacions, escarnis, vessanies... Heus ací les pràctiques civilitzadores de la noble causa de l'ordre i de Cristo-Rei. És així com intenten obtenir la victòria les forces vives.

Les massacres del feixisme a la seva reraguarda no serveixen més que per a atiar la gran foguera de la Revolució. No existeix cap obrer conscient de la seva responsabilitat davant la Història i davant la classe treballadora mundial que no preferixi vessar fins la darrera gota de sang, abans que veure la ferocitat feixista ensenyorint-se de la nostra terra.

La fòbia feixista es manifesta descarada. Els defensors de la Llibertat no recorren, ni necessiten recórrer a monstruositats. Els basta lluitar a les trinxeres, batre els elements ofensius i els objectius militants.

El desfermament dels instints vessànics deixem-lo pels que de la barbàrie i la violència n'han fet un culte, al servei únic i exclusiu de conservar els seus privilegis. El poble, que heroïcament es bat per un ideal, vencerà o morirà, mantenint íntegra, la dignitat de la seva gesta.

PUIGCÚVOL

No puede ganarse la guerra aplazando la Revolución

Con cierta inconsciencia o mala fé, ciertos dirigentes del proletariado pretenden desorientar a la clase trabajadora desviando su instinto revolucionario con las promesas, eternamente incumplidas, de dejar para mañana lo que es urgente realizar hoy.

No puede ganarse la guerra aplazando la revolución.

Guerra y revolución son un todo compacto y homogéneo. La revolución estalló como consecuencia del levantamiento fascista y, frenarla o dejarla para más tarde, sería tanto como concederles el triunfo que ellos pretenden.

Nosotros estamos en el frente de guerra por que hacemos de la revolución. Quitadle este concepto a nuestra lucha y los milicianos, en justo desespero, abandonarán las armas.

No distinguimos de mandarines. El obrero odia la guerra; sabe perfectamente que, cuando estalla, es para desgarrar sus carnes y enriquecer al burgués. Por eso no debe luchar en ninguna sin transformarla primero en guerra revolucionaria, en guerra de clases.

Pasaron las "epopeyas" de la Reconquista y de la Independencia que arrojaron moros y franceses de nuestro suelo. Reconquista e independencia que no llegaron jamás para los obreros esclavizados en su propia tierra.

Pasará esta guerra presentándonos la ocasión propicia de nuestra liberación definitiva y, si el proletariado se deja engañar aplazando la revolución que estamos viviendo, nuevamente la Historia registrará los hechos como una tentativa vana y desesperante.

NERVIÓN

Comentari de «Soli» a la campanya reformista de «Trellall»

Comenta la constitución del Consejo de la Generalidad y el pacto de unidad, firmado por las organizaciones proletarias. Realmente, es un comentario flojo; quiere ser algo que no es.

Lo que se nota en los editoriales de este periódico, son dos cosas:

Un afán de separar la guerra de la revolución, presentándolas como términos distintos y actividades casi contrapuestas.

Otro, el de siempre que viene a cuenta, defender eso de la "paridad" en cuantas comisiones integradas por la C. N. T. y la U. G. T. se formen.

En ambas cosas está equivocado el colega. Separar la guerra de la revolución es un solemne desatino, dígalo quien lo diga; desatino que aumenta de volumen cuando se pronuncia en nombre de una organización más o menos revolucionaria.

Y en cuanto a eso de paridad, es algo fuera de lugar. En vez de paridad debe emplearse "proporcionalidad". Cosa que deben tener en cuenta todos los camaradas de la C. N. T. para casos análogos.

El P. O. U. M. ha proclamado siempre la unidad de acción a base d'una plataforma auténticamente revolucionaria. La unidad por la unidad, ultra perder el temps, suposa un perill gravíssim: per inútil i baldera la grandiosa gesta proletària.

Foragitat el P. O. U. M. del Govern català, per obra i gràcia d'imposicions forasteres, el reformisme creu disposar de més llibertat d'acció en la seva tasca de fre persistent a la torrentada revolucionària.

Els camarades de la C. N. T., considerats sempre per nosaltres com a revolucionaris sincers, es convenceran, a la fi, que el psuquisme és una fórmula aigualada de l'obrerisme classista.

El P. O. U. M., però, enfortit per la seva tradició bolxevic i un prestigi conquerit a força de dures proves, resta alerta per tal d'impedir qualsevol temptativa encaminada a desrgurar les essències proletàries de la Revolució espanyola.

NOTICIARI

Una altra covarda agressió del vaixell pirata "Canarias" a la nostra costa

Ahir al matí aproximadament les vuit s'oïren a Culera el soroll d'unes canonades disparades per la banda del mar.

Aquess disparts éren fets per un vaixell facciós, el «Canaries», i que estava aturat a algunes milles de la platja. Mancats de precisió, moltes canonades anaren disparades a la muntanya on no ferén cap blanc.

L'objectiu perseguit pels facciosos, objectiu que tant per l'aviació, com per la marina porten a cap els rebels, era el pont de Culera. Per això els seus dispars solament anaven dirigits a fer blanc a dit mitjà de comunicació.

Les canonades que caigueren prop de Culera passaren per damunt del pont i per mig dels pilastres del mateix, així és que malgrat la gran quantitat de dispars fets pel «Canarias» ca. p'd'ells assolí l'objectiu assenyalat.

Degudament informats ens hem assabentat que no hi havien altres ferits que un milicià que rebé una lesió a conseqüència del rebot d'una pedra i les companyes que sofriren el consegüent esglai.

Seguidament es procedí per mitjà del servei de milícies al desallotjament dels veïns, dones, criatures i vells del veí poble de Culera. Molts anaren a Port-Bou, Figueres i àdhuc, alguns a la nostra ciutat.

Era dolorós el veure els quadres de sentiment de les famílies en veure's impotents per a contestar degudament el foc del creuer pirata.

Quan el vaixell facciós estava bombardejant, s'escaigué passar, costejant, el correu francès que fa el servei Barcelona-Marcella i viceversa. Els tripulants del «Canarias» al veure's damunt l'aparell, engegaren les seves bateries antiaèries sobre ells. Cap, però, dels trets l'aconseguí, i procurant esquivar-los s'enlairà i desaparegué.

Era impressionant—ens han dit—el veure les iga-zagues que feia el correu per tal de que cap nuvolet blanc l'aconseguís.

Les primeres canonades, que disparà el vaixell rebel, i això ens ho ha dit persones del tot dignes de crèdit, les disparà trobant-se en aigües franceses. Això, l'assassinat del periodista francès Delapree, l'atemptat contra l'avió correu i tants altres cassos que podriem nombrar, sembla que haurien de preocupar al govern de Blum i no situar-se en la criminal situació de mirar-s'ho «des de la barrera».

El nostre govern, que espera a prendre represàlies. Quan tots els antifeixistes d'Espanya serem destruïts per l'ofensiva desplegada pels facciosos, es destinaran a la nostra costa un bon servei de submergibles, canons antiaeris i una garantia per la vida del nostre poble. De la manera que ens trobem mancats d'elements, estem exposats a tot.

Si els feixistes ataquen les poblacions obertes de la nostra costa, si els seus vaixells es poden passejar tranquil·lament per les nostres aigües, nosaltres també podem atacar-los i no que es doni el cas vergonyós de llegir un comunicat oficial que digui: «Res de nou...»

* * *

Tot el dia els companys Jordi Frigola i Amadeu Oliva, comissaris de la Generalitat i Ordre Públic, respectivament, estigueren al seu despatx oficial en comunicació constant amb tots els pobles de la costa empordanesa i les autoritats barcelonines i reberen la visita de les representacions de totes les organitzacions sindicals i polítiques d'aquesta ciutat i la de l'Ajuntament.

El camarada Isgleas que estava a la conselleria de Defensa de Barcelona s'arribà fins a Culera i Port-Bou i altres punts de la costa, poguent constatar personalment que els dispars no havien causat cap víctima ni dany material, per haver estat disparats des de molta distància i haver caigut, com hem dit, en una muntanya que hi ha darrera el poble de Culera.

A les sis de la tarda regressà a Barcelona el conseller, al qual confirmà el que deixem assenyalat, afegint que les poblacions de la costa s'havien mantingut amb gran serenitat.

Per la nostra part podem dir que des de Barcelona sortiren de seguida que s'assabentaren del fet uns avions de reconeixement per tal de localitzar el vaixell enemic.

La Guàrdia Municipal Urbana ha portat a l'asil «La Caritat» el malalt Josep Pijoan Papiol, de 69 anys, casat, natural de Vilanova i Geltrú.

Ha estat denunciat per la Guàrdia Urbana el propietari del carro d'indústria número 269 de Salt, per deixar-lo abandonat i anant sol per la via pública, amb perill imminent pels peatons.

A les 4 i quart d'ahir diumenge, varen topar dos vehicles a davant del carrer Ciutadans, núm. 22 propietat de Carles Viser i Narcís Esparraguera, veïns d'aquesta ciutat. Per efectes de la topada varen rompre

tots els vidres del veí d'aquesta Genís Rosa de l'esmentat carrer de Ciutadans.

S'ha donat compte del fet a l'autoritat corresponent.

La subscripció PRO INFANCIA OBRERA, a profit dels nens refugiats, és un deure que s'ha d'imposar la reraguarda gironina. La vostra ajuda és precisa en aquests moments.

ELS QUE TROBEN COSES

La veïna d'aquesta, Ignàsia Calvet, dos claus, Jaume Comas, una altra, Guàrdia Urbana, una altra, Maria Planella, Francesca Amat, i Guàrdia Urbana, tres de les anomenades anglers.

«On és la Joventut de Girona?»

UNA PREGUNTA QUE VOL UNA RESPOSTA

En el miting que celebraren ahir les Joventuts Llibertàries i les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya al Teatre Municipal d'aquesta ciutat, com a reacció contra la fredor glacial dels cent cinquanta concurrents, un orador va fer la pregunta que encapçala aquesta nota: «On és la Joventut de Girona?»

Si la pregunta l'hagués feta un orador «unificat» no la contestariem. Suposariem que possiblement anava adreçada a la joventut que sap marcar perfectament el pas d'un tango o d'un xarleston. Però com que qui va interessar-se fent la susdita pregunta fou un jove llibertari, creiem que demanava per la joventut obrera i, la Joventut Comunista Ibèrica del P. O. U. M., per la part que l'atany, va a contestar:

Camarades de les Joventuts Llibertàries: Heus ací on són els joves comunistes: SETANTA al front d'Osca, a les columnes Maurin, Germinal Vidal i Pedrola, batent-se com uns lleons contra el feixisme assassi. Per cert, que vint-i-dos dels setanta, arribaren ahir amb 8 dies de permís. I els altres setanta, camarades joves llibertaris, estaven fent la instrucció militar a la Caserna Lenin del P. O. U. M., preparant-se bé per a marxar amb la columna de la Joventut Comunista Ibèrica de Barcelona, un batalló de la qual ha sortit ja cap al front.

Joventut Comunista Ibèrica
(P. O. U. M.)

En Ramon Ballosera de P. Sacosta, ha trobat un moneder a la Rambla que conté una quantitat en metàl·lic i un bitllet del tren de Celrà.

No oblideu la subscripció PRO-*INFANCIA OBRERA*, a profit dels nens refugiats! Podeu portar els vostres donatius a les oficines de l'Emissora Gironina, des de les onze del matí, i a l'Estudi, davant el micròfon de les tres a un quart de quatre de la tarda, en «L'horada de la visita infantil a RADIO GIRONA».

CONSELLERIA DE PROVEIMENTS

Aquesta Conselleria de Proveïments, torna a fer avinent, que degut a les actuals circumstàncies tots els hotels, fondes i cases de menjars, serviran solament dos plats a cada repàs considerant com a plats d'entreteniments i la sopa.

Esperem que tothom complirà aquestes ordres en bé de la causa; doncs del contrari aquesta Conselleria es veuria obligada a prendre unes altres mesures.

Girona, 21 desembre 1936.

EXPOSICIÓ D'ART REVOLUCIONARI

Dissabte passat s'inaugurà en la nostra Biblioteca Municipal una exposició d'Art Revolucionari C. I. P. R.

Tant els gravats, com l'escultures i els dibuixos són fets amb gràcia i amb desig de demostrar els moments que vivim. Les pintures també tenen una lluminositat grandiosa.

Demanem, des d'aquestes columnes als nostres companys, no deixin de visitar aquesta bonica exposició i contribueixin amb el seu óbol a la tasca revolucionària portada a cap pel poble lluitador.

L'exposició pot visitar-se de 5 a 9 del vespre.

Ahir al mati el vaixell rebel "Canarias" canonejà la nostra costa fronterera

Es constituirà un sol cos d'Ordre Públic desapareixent les milícies i guàrdia antifeixista

En els sectors de Madrid, l'enemic desplega ahir gran activitat

BARCELONA

Comunicat del front d'Aragó d'aquest mati

Barcelona (2 tarda). — El comunicat facilitat aquest mati pel Conseller camarada Isgleas al President de Catalunya diu així:

En el sector de Casp i en la zona de Sàstago l'enemic ha fet foc contra les nostres avançades i aquestes han contestat amb foc de metralladora i morter sobre les seves línies. Els facciosos han retirat del camp dues baixes. Per la nostra part no hem tingut cap novetat.

El coronel Villalba visita al President Companys

Barcelona. — Aquest mati ha visitat al President de la Generalitat el coronel Villalba, de la nostra ciutat. També ha rebut la visita d'un diputat francès, del cònsul Puig Pujades i Umbert Torres diputat.

El «Premi Folgueres» d'enguany

Barcelona. — S'ha sortejat avui el «Premi Folgueres» que ha estat destinat per majoria de vots, entre les 18 obres presentades al poeta Joan Olivé (Pere IV) amb la seva poesia "Vestuar.".

Madrid

Els alemanys són rebutjats, amb grans pèrdues, a Humera

Madrid, Es coneixen detalls de les operacions realitzades ahir per les columnes lleials. L'enemic sent una marcada estima pel sotsector d'Humera i Boadilla. Ahir atacà el primer amb una violència extraordinària. Els alemanys persistiren en la tàctica de llançar-se en massa contra les nostres posicions. Això mateix feren durant la invasió de Bèlgica; allí obtingueren progressos indubtables, però no a Madrid ni en els seus fronts, on els han estat produïdes nombroses baixes, i són rebutjats. S'havien llançat contra les nostres tropes d'Humera i Villanueva del Pardillo. Hi hagué una petita retirada tàctica per a enganyar l'enemic i oferir menys blanc. Així que yingué la nit, els soldats de la República iniciaren una reacció, que abastà proporcions de batalla aferrissada. I no solament recuperaren el terreny abans cedit, sinó, que avançarem les nostres trinxeres.

Avui continuem tenint la iniciativa. Les nostres tropes reprengueren el contraatac, i els facciosos es veieren sorpresos per l'empenta de les milícies, decidides a demostrar

la seva superioritat damunt les falanges estrangeres de Hitler i els seus generals. A més, el canoneig ha estat intensíssim, i els rebels foren sempre batuts en les seves concentracions.

VALENCIA

Es formarà un sol cos d'Ordre Públic a la reraguarda

València. — En la reunió de Ministres, d'abans d'ahir, s'aprovà entre altres el següent decret: «Es constituirà un sol cos, que estarà compost per les actuals forces de Seguretat, Assalt, cossos urbans, Policia etc. i així desapareixeran en absolut totes les forces integrades per milícies de reraguarda i guàrdia antifeixista.

Això servirà per a donar la sensació de seguretat absoluta a tots els ciutadans que no tenen per a què ésser molestats.

Front d'Aragó

No s'ha operat en cap sector

Sarinyena. — Com vénen assenyalant els comunicats del conseller de Defensa, s'ha passat la setmana sense grans novetats a remarcar en tot el front d'Aragó. La majoria dels dies la boira i el mal temps fou la causa principal que no hi hagués cap operació d'importància.

Amb la passivitat obligada pel mal temps, sols mereix fer-se ressaltar el fet que tota la setmana s'anaren passant a les nostres fileres, procedents del camp facciós, soldats i alguna classe, els quals donen informacions interessants de la situació en què es troben els rebels del camp d'Aragó.

Avui mateix arribaren a les nostres avançades tres soldats procedents de la capital. Els desertors han explicat que molts dels soldats que lluiten obligats es passarien a nosaltres, però que l'estreta vigilància de què són objecte no els ho permet. Nosaltres — han dit — ens hem aprofitant de la confiança que havíem aconseguit que ens tinguessin alguns dels oficials i feia dies que sortíem de les nostres posicions per anar a rentar-nos la roba i a cercar aigua. En una de les sortides ja no tornàrem. Dies enrera escollírem un refugi on amagar-nos, pel cas que ens sortissin a cercar. En fer-se de nit ha estat cosa més fàcil arribar a les avançades republicanes. Per cert — afegiren — que en apropar-nos, una mica desorientats per la fosca, no sabíem en punt fix si ens tornàvem a posar en terreny facciós.

Han explicat els fugitius que els capitos-

tos d'Osca fan creure a la gent que Madrid es quasi bé d'ells i que abans de final d'any disposaran una ofensiva general a tots els sectors d'Espanya.

D'avui sols podem assenyalar petits combats de fuselleria a les línies de Guerrios, Banastas i front d'Almudévar. Els nostres milicians de Banastas tirotejaven diversos vehicles que intentaren transitar per la carretera de Jaca a Osca. En els fronts del centre i sud a penes hi hagueren tiroteigs amb l'enemic, al qual se l'hostilitzà lleugerament amb artilleria, per evitar-los els moviments per a fortificar-se en determinades posicions.

Horari d'emissions de Ràdio Girona, E. A. J. 38.

EMISSIÓ DE NIT

A les 19,30. — Obertura. Senyals horaris pel carilló. — Emissió de les Joventuts Llibertàries, Grup de Cultura i Propaganda de la Fai.

A les 19,40. — Diari parlat C.N.T.-F.A.I. (Informació del fronts).

A les 20. — Conselleria de Defensa, amb les noves oficials de guerra. — Retransmissió per R. A. de C.

A les 20,20. — Notes facilitades per la Comissaria de la Generalitat a Girona.

A les 20,40. — Servei especial de informacions de Ràdio Associació de Catalunya.

A les 21. — Comissaria de Radiodifusió de la Generalitat, amb el comunicat oficial.

A les 21,30. — Concert per l'Orquestra Simfònica de Ràdio Associació de Catalunya.

A les 22. — Diari parlat «L'Espurna» del P. O. U. M. — Continuació del concert.

A les 22,15. — Servei d'informacions de R.A.C. - E.A.J. (eventual).

A les 22,30. — Ei de l'emissió.

EMISSIÓ DE SOBRETAULA

A les 13. — Obertura. Senyals horaris pel carilló. — Música variada en discos.

A les 13,10. — Emissió del Comitè d'Enllaç Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya i Joventuts Llibertàries de la Federació Anarquista Ibèrica.

A les 13,20. — Comissaria de la Generalitat a Girona.

A les 14. — Comissaria de Radiodifusió de la Generalitat, amb el comunicat del mati i sumari del «Diari Oficial» de la Generalitat de Catalunya.

A les 14,15. — Servei d'informacions de R. A. de C. - E. A. J. 15 (eventual).

A les 15. — «L'hora de la visita infantil al Estudi de Ràdio Girona», amb motiu de fit dels petits refugiats.

A les 15,15. — Notícies des de Madrid i fi de l'emissió.

bardeig aeri d'aquesta Ciutat, ha dictat les següents instruccions:

INSTRUCCIONS PER A PROTEGIR ELS VIDRES DELS COMERÇOS I CASES PARTICULARS

1. — Es protegiran tots els vidres i cristalls dels comerços per mitjà de tires de paper d'uns 3 centímetres d'amplada col·locades en les dues cares del vidre o cristall. Aquestes tires de paper hauran de coincidir exactament.

2. — Les tires podran col·locar-se horitzontals, verticals o inclinades, formant línies a gust de cada comerciant, però deuran ésser separades uns 30 centímetres màxim.

3. — Cada tira de paper deura forçosament quedar enganxada al marc de fusta.

4. — Els balcons i finestres de les cases par-

ticulars, que donen al carrer es disposaran igualment, però podran separar-se fins a 20 centímetres.

5. — Les cases que tinguin persianes en cas de bombardeig tancaran les persianes.

Girona 21 de Desembre de 1936

El Conseller de Defensa

Expèdit Duran

JUNTA DE REFUGIATS

Es recomana a totes les famílies de Girona que tinguin algun refugiat recollit a casa seva es serveixin passar per l'oficina d'aquesta Junta, (Comissaria de la Generalitat), tots els dies de 12 a 1 per a lliurar els respectius noms i solucionar coses que els interessin.

RADIO GIRONA té encomanada la subscripció PRO INFANCIA OBRERA, a profit dels petits refugiats.

Es reben els donatius en robes i diners a les seves oficines, Força, núm. 8, principal.

(Ve de la pàgina 4)

tòrica crisi. Crisi que va prolongar-se i que a mida que passaven els dies, forçosament havia de trobar una solució, ja que de no ésser així corriem el perill de que aquest defecte repercutís en el front i això convenia de totes maneres evitar.

Els companys de la C. N. T., donant-se compte d'això, feren tota classe d'esforços per tal d'evitar aquest trencament que sense causa justificada es proposava portar a cap el P. S. U. C.

No havent-hi manera d'entendre'ns P. O. U. M. i «unificats», la polèmica que es portava a cap de les planes dels seus respectius periòdics, polèmica cada vegada més agre i dura, forçosament s'havia de buscar i trobar una solució. «Solució» que no és cap solució sinó el producte d'una maniobra de les moltes a que estan acostumats els reformistes, maniobra de col·laboració més que amb ningú amb els partits petit-burguesos, maniobra marxa enrera, maniobra que demostra una vegada més que quan el règim capitalista trontolla, sota una fraseologia socialista es presten a fer de puntal perquè no caigui, però això els revolucionaris de fets, no ho tolerarem, sigui des del govern, sigui des de l'oposició, sigui d'allà on sigui.

La «solució» de la crisi o la maniobra del P. S. U. C., es la que tothom ja sap, i que una vegada més l'exposem a la vindicta pública. Posició del P. O. U. M., «guerra al front i revolució a la reraguarda». Posició netament marxista. Posició dels «unificats»: «Primer la guerra, després ja veurem». Posició netament reformista.

Aclarit això, ningú podrà negar-nos que la lluita portada a cap contra nosaltres havia de respondre a un objectiu, però no trobant aquest objectiu com a pretext de la lluita que es portava en contra nostre, havien de buscar una sortida que no comprometés massa la seva posició especuladora i oportunista per sistema. I aquesta sortida — sortida tan falsa com absurda — va ésser la de constituir un govern a base «només» de les organitzacions sindicals! Però o cas paradoxic! Comorera, Vidiella i Valdés es presenten com a representants de la U. G. T.! Ja heu consultat a la base d'aquesta organització? No valdria la pena de fer-ho?

En tot cas veurem el que e nsortirà d'aquest «chantage» polític. Per la nostra part pot estar segura la classe treballadora, que no transigirem ni un milímetre, que no tolerarem que la revolució es freni, que ens oposarem a tot intent de desviació oportunista per part d'aquells elements que es proposen fer el front únic amb les capes mitges i la petita burgesia per desembarcar en el llac de la democràcia burgesa.

Ara més que mai. Cal impulsar la revolució fins les últimes conseqüències. Agraïm infinitament l'ajut que ens presten algunes potències, però que no se'ns demani mai a canvi d'aquest ajut la llibertat que ens disputem amb l'enemic ja que donem la sang per ella.

A. PAGÈS

Us recomanem no deixeu de contribuir a la subscripció PRO INFANCIA OBRERA, a profit dels refugiats, la qual ha estat encarregada a RADIO GIRONA.

Es posa en coneixement del públic que avui de les tres a les cinc de la tarda es provarà el funcionament de les sirenes anunciadores d'un atac aeri.

Agraïrem als gironins posin atenció en les proves que s'efectuaran, fent-los-hi present que seran recollides totes les observacions o advertències que sobre l'eficàcia de l'alludit funcionament es facin.

Conselleria Municipal de Defensa

El Conseller de Defensa del Consell Municipal de Girona, davant l'eventualitat d'un bom-

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CIUTADANS, 12. — TELÉ. 206
Preus de subscripció 2'50 pts. el mes.
Núm. solt 15 cèntims

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

Telèfons del P. O. U. M. :
Redacció de L'ESPURNA, 206
P. O. U. M. i J. C. I., 288
Club Esportiu Proletari. 561
Caserna Lenin: 122

AJUT DE RERAGUARDA Tres dies a les trinxeres

Les bombes i la metralla de les hordes de Franco han fet dels barris obrers de Madrid un infern. Els artillers feixistes tenen com a blanc de preferència els habitatges on hi ha dotzenes de dones i nens de treballadors, sense poder trobar refugi contra les agressions dels exèrcits negres. Els hospitals, els centres de concentració, els parcs, són els objectius que amb més fruïció i vessania bombardegen els «Junkers» i els «Kapronis».

Diàriament arriben a Catalunya caravanes de refugiats de Madrid, que són portats per les organitzacions obreres, per tal d'allunyar als nens i a les dones del calvari horrible de les batalles i bombardeigs.

El Socors Roig del P.O.U.M. i de la J.C.I. ha establert en diversos pobles de Catalunya colònies de refugiats. A Alp, a Puig Alt, a Pruit, a Berga, forces centenars de nens i dones madrilenys hi han trobat una nova llar, en substitució de les que les bombes feixistes els hi han arrabassat.

Els treballadors de la ciutat i del camp estan donant mostres magnífiques de llur esperit de solidaritat. Però no és suficient. Cada dia arriben en major nombre els refugiats. Cada dia és major i més apremiant la necessitat de cooperar-hi.

Es precis multiplicar els esforços i els sacrificis. Els pares i esposos dels refugiats lluiten al front, i qui sap si ja han caigut en aquests moments, a l'objecte de fer-nos més fàcil la victòria a nosaltres. La classe treballadora catalana sabrà demostrar-los-hi que per tal d'ajudar-los està disposada a tot.

CONTRA LES DESVIACIONS OPORTUNISTES

Permetrà, el proletariat en armes, que es freni la Revolució?

Després de la revolució russa de febrer de l'any 17, i constituir-se el govern provisional de Kerenski, els menxevics i social-revolucionaris representats en aquell govern, en lloc d'orientar el moviment obrer en un sentit revolucionari i sempre progressiu, en lloc de portar a cap una política encaminada a satisfer les aspiracions reivindicadores hi havien dit sempre, que va fer el govern presidit per Kerenski?

Seguint la tradició de la II Internacional, tradició iniciada d'una manera descarada i sense vergonya allà a l'any 1914, o sigui al pronunciar-se per votar els presupostos de guerra, tots els «socialistes» d'aquella època; no podien actuar d'altre manera des del govern provisional els feixistes russos. En tant que els obrers demanaven una política favorable als seus interessos, una política de pau; en tant que els pagesos demanaven que s'acabés la guerra i que se'ls hi repartís la terra, els «unincats» de la segona gran revolució proletària apunyaven una vegada més a la doctrina de Marx, representada en el proletariat aixecat amb armes.

Per això Lenin va vrear la III Internacional en oposició a la segona. Per això va rompre definitivament amb tots els social-reformistes representats en aquesta última. Per això va crear el Partit Bolxevic els homes del qual van entaular una lluita a mort contra tota classe d'oportunistes que amenaçaven en fer fracassar la Revolució. Per això Lenin i els seus companys vetllaven perquè el moviment obrer no es contaminés i anaven organitzant els quadros del seu partit, que més endavant havia de prendre el poder i fer triomfar la revolució.

Aquesta actitud revolucionària de l'únic partit que sabia interpretar la doctrina de Marx i Engels, forçosament havia d'estabellar-se amb la posició retrògrada de Kerenski i companyia que des del primer moment, feien desesperats esforços perquè

el proletariat amb la marxa que portava no anés massa endavant.

Aclarit això, forçosament s'havia de produir el fet que va produir-se. El partit bolxevic hagué de passar a la clandestinitat, i Lenin perseguit anava molt prudentment a refugiar-se en una barraca de Finlàndia.

Més tard, però, els fets donaven la raó a l'únic partit marxista que no havia claudicat mai davant les dificultats, els obstacles i entrebancs que havia trobat des de la seva formació.

Ara però, després de 19 anys, la història es repeteix. I quan la història es repeteix, sol ésser cruel per aquells que no han sabut o volgut tenir en consideració les lliçons passades.

A l'esclatar la insurrecció clero-militarista al 19 de juliol, que de retruc va convertir-se en revolució proletària, per impulsar aquesta revolució en un ritme accelerat i aniquilar l'església i els generals traidors que junts es baten en contra nostre en diferents fronts el P. O. U. M. va llançar la consigna de immediata formació d'un govern obrer. Tenint en compte, però el paper que jugava a Catalunya la petita burgesia, el P. O. U. M. per la seva part, va considerar que, en efecte, calia formar aquest govern amb una representació minoritària de E. R., sempre que aquesta no representés un fre en el desenvolupament de la revolució i de la guerra contra el feixisme.

Ara bé: constituït aquell govern, encara que de bon troç, deixava molt que desitjar, hem de reconèixer que la tasca governamental es desenvolupava normalment amb respecte a la guerra i la revolució, problemes completament inseparables. Es desenvolupava normalment fins que gràcies a una jugada falsa del P. S. U. C., va produir-se l'anomenada i ja his-

(Segueix a la plana 3)

El nostre propòsit, des de que ens trobem despenyant la nostra missió d'informadors, ha estat sempre el de procurar donar amb objectivitat totes aquelles notes àmplies i detallades de tots els fets i de totes les accions que han estat realitzades per l'empenta i decisió dels nostres valents lluitadors del front aragonès.

Fins ara solament ens ha estat possible de donar dues o tres notes sintetitzades periòdicament i ressenyant fets que durant el dia succeïen. Ens vàiem obligats a fer-ho així perquè el temps no ens permetia d'extendre'ns, i, també, perquè molts dels fets que es podien publicar no era possible fer-ho, donada l'avançada que era l'hora, per a intercalar-los en la informació telefònica.

Reconeixent que tota aquesta sèrie d'inconvenients ens impossibilitaven per a satisfer l'interès de les referències per als camarades lectors, des d'ara, i per mitjà d'aquesta secció, procurarem establir contacte amb tots i detallarem tan com ens sigui possible totes aquelles notes d'actualitat que les circumstàncies i els resultats de les operacions que es desenrotllin ens proporcionaven.

La joventut revolucionària que nosaltres coneixem

El conviure i lluitar conjuntament amb aquestes grans masses de germans nostres, de treballadors com nosaltres i de joves com nosaltres que viuen, lluiten i moren en el front ens havia suggerit, ja fa un temps, una pregunta que reteníem escrita en una quartilla del nostre bloc i que, avui, procurarem contestar-nos gustosament.

Aquella joventut que coneixem i tractarem abans dels fets del 19 de juliol és la mateixa que ara lluita en els fronts de guerra. Viu en els parapets i en les trinxeres. I mor donant el pit en les primeres avançades en l'hora de l'atac contra el feixisme.

En admirar les seves proeses, els seus triomfs i les seves gestes heroiques ens hem dit: Aquesta joventut triomfarà! Aquesta joventut és invencible!

Podiem esperar-ho tot això d'aquesta Joventut?

La resposta ha trigat uns moments en presentar-se. Per uns breus instants la imaginació ens ha evocat una sèrie de records.

Hem vist una joventut — com la que nosaltres tractarem —. Hem recordat els prejudicis que, per culpa d'una societat envilida, teníem de sofrir. Els obstacles que

ens paraven els peus els hem retrobat mentalment. Les vexacions incòmptables d'aquell passat tèrbol, també se'ns ha presentat a manca d'una cultura; el treball, inaccessible per a sustentar-nos; les trepitjades cruels d'uns estiracordetes indecents; les humiliacions vergonyoses que constantment ens oferien moltes relacions. Els llibres, els periòdics, el teatre, el cinema, etc. hem vist que, tot hi essent uns mitjans pràctics, no havien servit per a superar la nostra educació, altament atrofiada per aquells texts d'escola i per les doctrines hipòcrites d'aquella religió que, per molt que es digui, pesava com una grandiosa llosa freda damunt les nostres espatlles i que, a més mantenien anquilosats i podrits els cervells d'aquella generació que ens havia precedit. Hem evocat, també, i per últim, les lluites interiors — entre nosaltres mateixos — que ens separaven, ens feien indignes i ens tornaven envilitos. I aquelles altres lluites interiors que ens dominaven i que ens feien vibrar les fibres dels nostres fons assadegades de llum, inquietes i apassionades per un ideal que ens semblava inaccessible degut a les moltes relliscades que sempre havíem donat en intentar assolir-lo.

Hem frenat els nostres pensaments a l'arribar ací. Hem privat que el cervell seguis el ritme emprès. I novament la pregunta incontestada se'ns ha presentat:

Què podíem esperar d'aquesta joventut que coneixem?

La resposta ens ha vingut, tot seguit, a flor de llavi:

D'aquesta joventut en podíem esperar: L'entusiasme més formidable per a lluitar contra l'enemic, culpable de tots els mals soferts.

D'aquesta joventut en podíem esperar: L'energia més serena per aixafar els envaïents que s'alçaren el 19 de juliol pels carrers de Barcelona i de les capitals de la resta d'Espanya per a sotmetre'ns sota el domini del jou més bàrbar.

D'aquesta joventut en podíem esperar: El coratge més sublim per a combatre en una de les guerres més terribles, i per a portar les iniciatives a l'hora de l'atac i per a aconseguir els triomfs més sòlids i segurs contra els adversaris traidors.

Tot això és el que esperàvem d'aquesta joventut que coneixem, tractem i vivim conjuntament ací en el front. I molt més encara esperem d'ella per a seguir FINS A LA FI en les conquestes de la guerra i la revolució roja espanyola.

J. PALLAROLS.

Corresponsal de guerra de La Batalla.
Front d'Osca, 18-12-36.

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

En _____ de _____
que viu al carrer _____ núm. _____
es subscriu per un mes al diari L'ESPURNA.

Signatura, _____